

עינה ארדל

מחלפות של נפש

רומנטיקנים

רומנטיקנים בנפשם, הם לא הניחו לנסבות הפרוזאיות של פגישתם להטעות אותם באשר למשמעות הגורלית של הפגישה. שניהם חיו בירושלים, שניהם עסקו בנסבות הפוליטיות של אבדנה, ובכל זאת כשהביטו בבתי העיר אסכולוגיה שלמה נשקפה לנגד עיניהם. הוא הצל על עיניו מפני השמש, היא העדיפה להסתנור, ויחד נדמה שהיו מהלכים ברחובות עוד שעות רבות, אלמלא אשתו, הילדים, הפלבות. הוא היה בן־מזל כשנגרר כן בידי הגורל הישר אל פתח הפת המשתאה שלה, והיא לא הפצירה בו להיות דבר מלבד כובש העיר ירושלים מידי הצלבנים. הם לא האמינו בחטא, אבל פחדו מהענש. את אהבתם פטרו לרגעים כדבר־מה לא אמתי או לא חשוב, ורגע אחר־כך הכתה בהם ההבנה שזה חשוב ממש כמו עצם חייהם בעיר הזאת. לא היה להם כח אבל כבוד דוקא היה, הוא שמר עליו בקנאות והיא זרקה אותו כקלפות גרעינים, ובכל פעם שנשבע שלא יפגש אותה עוד הובס על ידי הרטוריקה שלה שהיתה מרשימה באמת, בעקר מפני שהיתה מינורית. הם היו שתויים כמו הגורל ומובסים מתשוקה ואחרי רגעים ארפים של שתיקה אמרה לו: אל תשכח את התיק שלך.

*

אֲנִי עֲרֻמָּה שֶׁל זְמַן
וּמַחְלָפוֹת שֶׁל נֶפֶשׁ

שְׂאִישׁ עוֹד לֹא נִשְׁבַּע לֹא לַגִּזְרֹן
וְאִם תִּגְזֹר, אֲנִי נִשְׁבַּעַת, לֹא אֶצְעַק

רַק אֲנִשֶּׁק אוֹתְךָ בְּלֶהֱט
כִּאלֹו לֹא נֶפֶשִׁי אֶלָּא גּוּפִי עוֹמֵד לְדַעַת
אֶת הַמַּחִיר שְׁמִשְׁלָמִים כְּשִׁמּוֹתָרִים עַל הַבְּדִידוֹת.

*

בַּחֹרֶף כְּשֶׁהֲרוּחוֹת יֵהִיו קְרוֹת מְאֹד, אֶפְשָׁר לְנַחֵשׁ
שִׁידֵיהָ יֵהִיו קְרוֹת, אֲבָל הִיא תִּדַּע אֵיךְ לְחַמֵּם אוֹתָן,

שֶׁנִּפְשָׁהּ לֹא תִיבָשׁ וְלֹא תִשָּׁרֵף אֶלָּא תִהְיֶה כְּאוֹתָם פְּרָחִים קִטְנִים
שֶׁפּוֹרְחִים גַּם כְּעֵבֶר זְמַן, וְרָצִיתָ כָּל-כֶּךָ

לְשִׁים אֶת יָדְךָ בְּיָדָהּ וּלְלַכֵּת יַחַד אֶתָּה בְּמַסְדְּרוֹנוֹת הָרַחֲבִים
עַד שֶׁשִּׁישׁ יִהְיֶה לְעֹפֶר מְזֵהִיב וּמַגְדִּיל יִהְיֶה לְמַדְבָּר,

אֲבָל הַמִּבְטָשׁ שֶׁנִּפְרָשׁ וְהַתְחַלֵּף כְּשֶׁטֶף גְּלִי הֵימָּה
נִבְקַע עֶקֶשׁ וּפְנֵה מְקוֹמוֹ לְאֲדָמָה,

וּכְמוֹ שֶׁנִּתֵּן לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל לְעֵבֶר וְלֹא לְטֹבַע
כֶּךָ נִתְּנָה לָהּ לְלַכֵּת מִמֶּךָ.